

Λόγω επαγγέλματος, τα τελευταία 20κάτι χρόνια, έτυχε να ταξιδέψω αρκετές φορές στην Ισπανία. Στο Αλικάντε, στην Ανδαλουσία, αλλά και στη χώρα των Βάσκων, μα και στη Μαδρίτη, στη Μάλαγα , στην τουριστική Μαρμπέγια, και ασφαλώς στην Καταλωνία.

Δεν παρουσιάζομαι ως ειδικός Ισπανολόγος, αλλά πολλά χρόνια πριν την πρώτη επίσκεψή μου εκεί, είχα διαβάσει με τεράστια προσοχή και αντίστοιχο δέος την περιγραφή του Ισπανικού εμφύλιου από τον Ζωρζ Ρου (Georges Roux – La Guerre civile d’ Espagne), σε εκδόσεις Βίπερ (μετάφραση Γιάννη Λάμψα), με μόλις 40 δραχμές για τις 400 σελίδες της δίτομης έκδοσης. Ήταν βέβαια, 1974.

Μετά λοιπόν μια ακόμα επίσκεψη στην Βαρκελώνη, τον Φλεβάρη του '14, ξαναξεφυλλίζοντας το πόνημα του Ρου, θυμήθηκα το όργιο βίας, το βαθύ σημάδεμα ενός λαού από το αποτρόπαιο λεπίδι του Εμφυλίου και ότι επακολούθησε. Κάτι καταλαβαίνουμε, εμείς οι Έλληνες. Έτσι καταχώρησα ένα σημείωμα εδώ, με τίτλο [Βαρκελώ νη & Αθήνα](#) . Φέτος, πάλι το Φλεβάρη, μετά από ένα ακόμα σύντομο πέρασμα από την πρωτεύουσα της Καταλωνίας, το ξενοδοχείο

[La Florida](#)

είχε μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία να διηγηθεί. Σαν να ήρθαν απρόσκλητα, τα φαντάσματα του παρελθόντος να ξετυλίξουν τις ματωμένες σημαίες τους.

Κάτι επίσης που είχε κάνει ιδιαίτερη εντύπωση, ήταν ένα περιστατικό στους δρόμους της Βαρκελώνης. Αργά το απόγευμα κάπου στον παραλιακό, επιστροφή μετά από μια συνήθως φορτωμένη μέρα, κάθομαι τρίτη και τελευταία σειρά σε μίνι βαν, δίπλα στο παράθυρο. Κίνηση αρκετή, πολύ χαμηλές ταχύτητες, περιμένουμε σε φανάρι. Έρχεται το όργανο της τάξης με πολύ βλοσυρό ύφος, πλησιάζει το όχημα, κοιτά προσεκτικά στο εσωτερικό. Ακολουθώ πηγαίνει στον οδηγό και του μιλά με αυστηρότατο ύφος. Δεν καταλαβαίνω το αντικείμενο της κουβέντας, αλλά αμέσως μετά ο οδηγός με παρακαλά να δέσω τη ζώνη μου.

Ερμήνευσα την κίνηση ως μια περιττή άσκηση εξουσίας, ως μια ανούσια επίδειξη ισχύος. Δεν κριτικάρω το περιεχόμενο. Το σωστό είναι να είναι όλοι δεμένοι. Εντάξει. Αυτό που ενόχλησε ήταν το ύφος. Πόσο πιο ανθρώπινο θα ήταν αν ο ένστολος ερχόταν με χαμόγελο και καλοσύνη να σου συστήσει να δεθείς; Από φιλότιμο και μόνο θα ζηταγες και συγγνώμη. Άσε που η ουσία λέει, ότι στους δρόμους μιας μπουτιλιαρισμένης πόλη, με μηδενικές ταχύτητες, οι πιθανότητες να τραυματιστεί ο επιβάτης της τρίτης σειράς αν είναι άδετος, είναι μηδαμινές.

Κάνω αυτή την μικρή, εν πρώτοις άσχετη αναφορά, ώστε να προβώ σε έναν παραλληλισμό με αφορμή όσα συμβαίνουν στην Βαρκελώνη, στην ευρύτερη Καταλωνία στις μέρες μας με το ολοένα και πιο διογκούμενο θέμα της αυτονομίας. Η αστυνομική βία και οι λανθασμένες πολιτικές επιλογές, αντί να εξουδετερώσουν ή έστω να αποδυναμώσουν την αυτονομιστική κίνηση την ενδυνάμωσαν. Την ατσάλωσαν, όπως θα το περιέγραφαν οι παραδοσιακοί αριστεροί.

Πολίτες που ήταν ουδέτεροι ή ενάντια στην αυτονομία, ενοχλήθηκαν τόσο, όσο χρειάστηκε να ταχθούν υπέρ. Οι επιλογές του Ισπανού πρωθυπουργού δύσκολα θα μπορούσαν να ήταν χειρότερες. Και το διάγγελμα του άνακτα από την τηλεόραση ήταν όπως όλα τα παρεμφερή. Θεωρητικό, άνοστο, άνευρο. Μια στεγνή, αδιάφορη επωδός για την εφαρμογή του νόμου. Και στο βάθος, στο πολύ βάθος έστω, εκεί στον μακρινό μεσοπόλεμο το μακελειό του Εμφυλίου.

Κρατώ τις εικόνες όπου οι Ισπανοί αστυνομικοί, αποχωρούσαν από τα ξενοδοχεία της Βαρκελώνης, καθώς οι εργαζόμενοι σε αυτά και οι προμηθευτές τους, αρνήθηκαν κάθε εργασία, κάθε υπηρεσία. Μοιραία οι ξενοδόχοι έδιωξαν τους πελάτες - αστυνομικούς αφού δεν μπορούσαν να τους εξυπηρετήσουν. Και οι πομπές με τους ένοπλους που αναχωρούσαν κραυγάζοντας συνθήματα υπέρ της Ισπανίας, ενώ απέναντι οι Καταλανοί αποδοκίμαζαν τα συνθήματά τους και ζητωκραύγαζαν για την αποχώρηση, έδιναν ένα στίγμα της έντασης..

